วิศวกร "ไม่โวย" ตบเท้าออกลูกเดียว

● ชี้รัฐบาล "กล้าๆกลัวๆ" ● สจล.ต้อนรับแผนฯ7เปิดสาขาใหม่อื้อซ่า

รศ.ดร.สมเกียรติ ศุภเดช คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง (สจล.) กล่าวว่า จากการที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ สจล. ได้เปิดการเรียนการสอนมาจนถึงบัดนี้ก็ครบ 31 ปี ของการสถาปนาในวันที่ 24 ส.ค. นี้ ซึ่งเป็นระยะเวลาใกล้เคียงกับการสิ้นสุดแผนพัฒนาการอุดมศึกษา ระยะที่ 6 และจะเริ่มแผนฯ 7 ในปีงบประมาณ 2535 ทั้งนี้ ทางคณะได้มีแผนและโครงการซึ่งได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยเรียบร้อยแล้ว พร้อมที่จะเปิดรับนักศึกษาในภาควิชาและหลักสูตรใหม่ๆ เช่น วิศวกรรมเคมี วิศวกรรมอุตสาหการ วิศวกรรมธรณีวิทยาและเหมืองแร่ วิศวกรรมอาหาร วิศวกรรมการบิน และวิศวกรรมโลหะการ นอกจากนี้ในระดับปริญญาโทก็จะมีการเปิดการเรียนการสอนในสาขาใหม่ๆ อีก 12 สาขา และปริญญาเอกอีก 7 สาขาด้วยกัน เพื่อตอบสนองความต้องการของประเทศด้านวิศวกรรมและเทคโนโลยี

คณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ สจล.กล่าวต่อไปว่า เป็นที่รู้กันว่าคนที่จบด้านวิศวกรรมหรือเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการอุตสาหกรรมเดี๋ยวนี้เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานมาก ซึ่งรัฐบาลเองก็ยังแก้ปัญหาไม่ตก ไม่ว่าจะเป็นประเด็นของการที่บัณฑิตไม่พอกับสัดส่วนของงาน หรือการสูญเสียอาจารย์ให้กับภาคเอกชนไป ที่เรียกว่า "สมองไหล" อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้มักจะมีคนถามตนว่า ทำไมถึงผลิตวิศวกรระดับปริญญาตรีไม่พอเสียที ซึ่งในเรื่องนี้ตนอยากจะแสดงความคิดว่า นักเรียนที่จบชั้น ม.ปลายนั้น หากจะคิดถึงความสามารถกันโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ที่มีพื้นฐานการเรียนในสายวิทย์นั้น สามารถเรียนวิศวกรรมศาสตร์ได้ ดังนั้น จะพูดว่าเด็กไทยความสามารถไม่มีไม่ได้ แต่ถ้าคิดจะเอาคนเก่งนั้นคงเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า เราไม่มีที่เรียนให้กับผู้ที่อยากจะเรียนมากกว่า เพราะการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยนั้น ใช้การวัดตามตัวเลือกและระดับคะแนน เนื่องจากเราหลีกไม่พ้นนั่นเอง

รศ.ดร.สมเกียรติกล่าวด้วยว่า ปัญหาเรื่องที่นั่งจำกัดในมหาวิทยาลัยนั้น ตนเห็นว่าเป็นปัญหาใหญ่ เพราะเรื่องนี้ผูกพันกับงบประมาณของรัฐบาล หากรัฐบาลบอกให้ขยายจำนวนรับแต่ไม่มีงบประมาณให้ ไม่มีเงินสร้างห้องเรียน ห้องทดลอง รวมทั้งเงินจ้างอาจารย์แล้วไม่มีวันที่จะสร้างวิศวกรได้พอ โดยเฉพาะในเรื่องอาจารย์กับปัญหาสมองไหล ถ้าไม่ตัดสินใจอะไรลงไปแล้ว คนที่อยู่ในระ-บบจะค่อยๆออกไป ซึ่งเป็นการออกแบบเงียบๆ ไม่ต้องมาเรียกร้องหรือขอทวงสิทธิ์ที่ควรได้ เพราะวิศวกรอยู่ที่ไหนก็มีคนจ้างในขณะนี้ แต่ที่อยู่ทุกวันก็เพราะความผูกพันกับสถาบันประการหนึ่ง ทำงานด้วยใจรักประการหนึ่ง และติดพันทุนรัฐบาลอีกประการหนึ่ง ซึ่งเงื่อนไขเหล่านี้องค์กรเอกชนพร้อมที่จะทุ่มจ่ายให้ ดังนั้น ถ้าคิดว่าอาจารย์วิศวะเห็นแก่ตัว ในปัจจุบันก็คงจะไม่มีใครนั่งสอนหนังสือให้เห็น

8

วิศวกร ไม่โวย ตบเท้าออกลูกเดียว. *ไทยรัฐ.* 20 สิงหาคม 2534, หน้า 8.